

**СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
ОТМЪЩЕНИЕТО Е СЛАДКО
НЕЩО**

chitanka.info

„Единствената разлика между женския каприз и **“вечната любов”** е тази, че капризът трае по-дълго“

Оскар Уайлд,
„Портретът на Дориан
Грей“

Тази нощ валеше като из ведро. Мислех си, че никога няма да стигна до кралския палат, но ето че не бяха минали и два часа, когато острите кули на безумно нестандартната постройка се извисиха пред мен. Имах още половин час, докато стигна на мястото, за където бях планирал яростното си отмъщение. Половин час, в който щях отново и отново да се връщам в спомените си към предателството на жената, която си мислех, че обичам... и която, както се оказа, само си беше играла с мен и ме беше захвърлила, както разглезено дете, свикнало да получава винаги всичко, което иска, пуска небрежно в кофата за боклук непотребната вече играчка.

Само допреди пет-шест часа аз — почти уважаваният и не чак толкова лош придворен маг на Шамлок — бях заседнал заедно с мои приятели от градската управа в „Палавия дракон“ — обичаната и неприлично евтина кръчма, разположена точно на кръстопътя между Северния и Източния Тракт. Бирата се лееше като река, бисерите и вицовете се сипеха като монети от кесията на богаташ, а кръчмарката Джоан едва смогваше едновременно да носи поръчките ни, да подвиква на момчетата за всичко да носят по-бързо бурета с ейл от мазето и да отбива опитите на почти всички от компанията да се задяват с нея. В общи линии, стандартна вечер в „Палавия дракон“, която — както личеше по всичко — щеше да финишира по стандартен начин: по-трезвените щяха да помогнат на по-пияните да се приберат, а след това — два-три часа сън и... нов ден, нов късмет.

За съжаление обаче сметките излязоха без кръчмар. Точно подвиквах на Джоан да не оставя халбата ми празна, когато вратата на „Дракон“-а се отвори със замах и в кръчмата влезе Грейлз —

кралският писар, с когото не веднъж и два пъти се бяхме вадили от калта. Вече беше започнало да вали и от шапката, наметалото и мустаците му се стичаха потоци вода. Аз обаче — както и всички останали, между другото — в първия момент не успях да забележа нищо освен очите му. В тях се четеше лудостта в чист и неподправен вид. Сигурно не бях само аз този, който си помисли, че Грейлз се е побъркал.

— В името на Мрака, човече, какво ти става? — стреснах се аз не на шега. Грейлз се тръшна на свободния стол до мен и кресна на Джоан да му донесе бира. Едва след като си я получи и отпи повече от половината от нея на един дъх, се обърна към мен:

— Джаред, първо ми обещавай, че няма да откачаш. Знам те колко кибритлия си и точно затова те моля да не изпадаш в истерии или нещо подобно...

— Няма проблем, само ми кажи какво е станало.

Грейлз ме погледна право в очите:

— От колко време сме приятели?

— А сега де! Да не мислиш, че си водя календар? От доста — десетина години вече трябва да има...

— От колко време си мислиш, че знам за връзката ти с дъщерята на краля?

Това вече ми подежда като удар в бъбреците. Мислех си, че това е най-строга пазената тайна в целия ми живот. С Леа се виждахме от половин година и всичките ни срещи преминаваха възможно най-предпазливо, за да не научи никой.

— Откъде?...

— Ами ако ти кажа, че от тази вечер за това знае половин Шамлок?

Ударът се повтори — този път за разнообразие по левия бъбрек.

— Моля? Надявам се, че говориш образно...

— Не се надявай. Преди малко Леа заедно с баща си и майка си даваха прием в двореца, на който присъстваше куцо и сакато. Нали се сещаш — онези куртоазни приемчета от рода на „дай-да-покажем-колко-добри-и-щедри-сме“. Леа пийна малко повече и заразказва пред цялата зала за вас двамата, колко смешен си бил, как те използвала и как се забавлявала за твоя сметка. Крал Торен не беше много очарован в началото, но после веселото настроение обхвана и него и той в края

дори обеща, че няма да те обезглави, а само спомена нещо за сто удара с бичове...

Ударих с юмрук по масата. Тежките халби подскочиха и се разпиляха по пода. Чувах някъде около себе си като в просъница как Грейлз ми бърбори нещо от рода на „Не се притеснявай, нищо не е станало...“, само че аз вече бях прекалено далеч от околния свят, за да разбирам какво ми приказва. Грабнах наметалото си с цвят на нощ от закачалката при входа и тряснах вратата на кръчмата зад себе си. Поставих малко до коневръза, колкото студеният дъжд да поохлади малко пламналата ми глава, след което се метнах на коня си и препуснах в галоп към двореца. Имах смътен спомен, че не съм си платил, но никой от кръчмата не излезе, за да ми припомни това. Всички знаеха на какво е способен Джаред Спайкс, когато се вбеси.

Някъде по средата на пътя обаче опънах юздите на коня и го забавих до средна скорост. Искях да изчистя съзнанието си от всички белези на яростта, понеже историята помни много магове, които са се издънвали в заклинанията си, понеже бесът е замъглявал мислите им. Аз обаче нямаше да се объркам. Кристално бистрият ми гняв бе заточил магическите ми умения и те сега приличаха на бръснар, способен да реже косъм на десет.

Дъждът продължаваше да шиба безмилостно; аз обаче не чувствах нито студа, нито влагата. Когато най-сетне стигнах до кралския палат, имах чувството, че от мен се издига пара. Стражниците пред портите, изморени от дългия маратон тази вечер, предшествал и последвал приема, се опитаха да ме спрат. Не и днес. Едно движение на ръката ми и тежката окована с желязо порта се пръсна на трески и заедно с тях се прекатури навътре. Конят ми продължи да язди напред, без да се спира за секунда. Някъде зад себе си чувах роговете на бранителите, които свиреха тревога; това обаче не ме засягаше. Продължих галоп си напред и влетях заедно с животното в тронната зала. Там кралското семейство тъкмо се канеше да се отдава на заслужен одих. Улових точно момента на целувките за лека нощ. Дръпнах юздите и се заковах пред Леа. Тя неразбиращо вдигна поглед към мен... и се отдръпна назад като ударена с юмрук: пламтящите ми очи се впиха в нейните — лъжливи и празни, с цялата сила на гнева ми. Тя пребледня.

— Джаред! Напусни веднага палата ми! — прокълтя някъде зад мен гневният глас на Негово Величество. Днес обаче ми пукаше за величества точно толкова, колкото на боговете им пукаше за мен.

— Да ме прощавате, крал Торен, но имам малка разправия с дъщеря Ви. След като приключа с нея, ще напусна не само двореца Ви, но и цялото кралство. Засега обаче не се месете, за да не Ви превърна набързо в морков и по този начин да отърва не само себе си от досадното Ви бръцолевене, но и цял народ от Вас самия.

Чух как кралицата ахна от възмущение. За нея ме беше грижа толкова, колкото и за краля. През цялото време не бях свалял очи от Леа. Преди няма и половин ден само при вида ѝ щях да остана без дъх: по дяволите, беше наистина красива... Сега обаче пак бях без дъх, но поради коренно различни причини.

— Нито една жена в моя живот не се е подигравала така с мен безнаказано, Леа — заговорих бавно аз. — Имаше няколко, които се опитаха... *имаше*. Сега от тях не е останал прах колкото за пясъчен часовник. С теб обаче няма да постъпя така — прекалено е милостиво за подигравка като твоята. Това е последната ни среща, *любима*... а *това* пък е прощалният ми дар за теб. Наистина кралски дар.

Вдигнах ръка и започнах да изричам магическата формула. Думите се бяха врязали в мозъка ми като излети от нажежена стомана още по време на пътя ми насам. Всяка сричка и звук произнасях толкова бавно, колкото позволяваше самото заклинание — исках трансформацията да стане постепенно, за да мога да ѝ се наслажда пълно. Зад мен кралят крещеше на стражата да ме спре... те обаче не можеха да помръднат: малко предпазни мерки никога не са излишни.

Първо поддадоха ръцете ѝ: цветът им на слонова кост избледня като стара икона, гладката кожа се проряза от множество дълбоки бръчки, а ноктите се деформираха като набръчкана от вятъра повърхност на езеро. Стройните ѝ крака заприличаха на два изсъхнали от бури чвора, косите ѝ, които някога оприличавах на разтопено злато, посивяха и оредяха, носът ѝ се склочи хищно напред, устните ѝ се напукаха, а зъбите изпопадаха един по един.

Оставих единствено непроменени очите ѝ. И, разбирате ли, това беше най-злата част от отмъщението ми. По този начин лицето ѝ все пак запазваше някаква малка част от чара на 18-годишната девойка, която някога бе била красива като зората... и същевременно си

оставаше лице на злобна и лъжлива старица, сгърчена от интриги и клюки.

С едно движение на свободната си ръка сътворих огледало пред нея. Тя се погледна и изпищя. Продължи да пищи и докато изричах формулата за придвижване в пространството. Дори и след като се материализирах в Кроучън, отзвуци от писъците ѝ все още звучаха в ушите ми.

Ухилих се злобно. Слава Богу, че ми хрумна да доразвия заклинанието на стария си учител по магически умения и да добавя към него и една-две руни, колкото да направя девойката безсмъртна. Нека има време да размисли върху постъпката си.

В крайна сметка, след може би 1000–2000 години (жените са толкова тъпи същества, че понякога им отнема доста време да признаят правотата на човек...) тя вероятно щеше да осъзнае един простиъкъ факт: че никой, никога и по никакви поводи не се ебава с магьосници. А още повече — ако магьосникът се казва Джаред Спайкс.

В едно старият ми учител беше стопроцентово прав. Наистина отмъщението е едно сладко, ама *много* сладко нещо...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.